

ски пѣсни отъ XVI и XVII в., „Майстори клависенисти отъ XVII и XVIII в.“, „Развлѣчение на фр. музиканти презъ XVII и XVIII в.“ и „Репертуаръ отъ религиозна и духовна музика“.

Експресионизъмъ (отъ френското expression — изразяване) е едно ново направление въ музиката, чиято сжщностъ се състои въ непосредното изразяване на вътрешни (душевени) преживѣвания — противно на импресионизма, който рисува външни случки. Е. е отрицание на традиционното, и неговитѣ последователи се стремятъ да създадатъ нови форми, като си служатъ и съ елементитѣ на екзотичната музика: ритъмъ и мелодия.

Ектения (отъ грѣцкото *Ekténo* — разтягамъ) въ източната православна църква е особенъ видъ, (възгласана отъ дякона) — протегнато произнесена, усърдна молитва за разни лица и нѣща (предмети), или съединение на нѣколко молитви, обгрѣщащи всички нужди и потребности на християнския животъ, на които пѣвцитѣ отговарятъ съ „Господи помилуй“, „Поддай, или Тебе Господи“. Има 4 вида Е-нии: **велика, малка, сугуба и просителна**. Особенъ видъ Е. е **заупокійната Е. Великата Е.** се чете въ началото на богу служението, състои се отъ 12 прошения, и започва съ думитѣ: **Миромъ Господу помолимся**. 11 отъ тѣхъ пѣвцитѣ завършватъ съ „Господи, помилуй“, а дванадесетата съ „Тебе, Господи“. „Малката Е.“ е начало и край на великата. Тя започва съ „Паки и паки миромъ Господу помолимся“, „Заступи, спаси“... Сугубата Е. се състои отъ прошения, които пѣвцитѣ свършватъ съ „Господи помилуй“ (3 пѣти). Тя започва или: „Рцемъ вси отъ всяа души и отъ всего помышления нашего рцемъ“, или: „Помилуй насъ, Боже, по велицѣй милости Твоей, молимъ Ти ся, услыши и помилуй“. Просителната Е. се състои отъ прошения, които пѣвцитѣ довършватъ съ „Поддай, Господи“; тя започва: „Исполнимъ молитву нашу Господеви“. Съ просителната Е. се просятъ висшѣ духовни блага,

Екуабилменте, ит. *equabilmente* — по сжщия начинъ (*simile*).

Екъ, Йоханъ Фридрихъ — Еск, Johann Friedrich — цигулковъ виртуозъ и компонистъ, род. 1766 въ Манхаймъ, умр. 1810 въ Бамбергъ, хофмузикаусъ, концертмайсторъ и капелмейсторъ въ Мюнхенъ, писалъ 6 концерта за цигулка и едно концертанте за 2 цигулки.

Ела, Джонъ — Ella, John — английски музикаленъ писателъ, род. 19 дек. 1802 въ Тирскъ, умр. 2 окт. 1888 въ Лондонъ, писалъ: „Четира върху драматическата музика“ — (1872), „Лични спомени за Майерберъ, съ анализи на Хугеноти“ (1868) и др.

Елбасанче — народенъ танцъ, носящъ името си отъ албанския градъ Елбасанъ, и танцуванъ еднакво отъ албанци и македонски българи, така че не може да се каже какъвъ е повече — албански или български. Е. е бавенъ, тържественъ танцъ, съ тежки движения, имащи мжжки характеръ. Нотира се въ неправиленъ тактъ

$$\frac{12}{8} - \text{J} \quad \text{J} \quad \text{J} \quad \text{J}$$

Въ сжщия тактъ се нотира и буйната шопска игра „Петруна“, но съ тройка въ края

$$\frac{12}{8} \text{J} \quad \text{J} \quad \text{J} \quad \text{J}$$

(Гл. Петруна и Чамче).

Елваръ, Антуанъ Амабль Ели — Elvart, Antoine Amable Elie — плодовитъ франц. компонистъ, ученъ, теоретикъ и даровитъ музик. писателъ, род. 18 ноемв. 1808 въ Парижъ, умр. 14 окт. 1877 с. т., ученикъ на Парижката консерватория, асистентъ на Райха въ сжщата; 1834 получава голъмата „Римска премия“, а следъ завръщането си отъ Италия е професоръ по хармония въ консерваторията. Творби: една симфония съ хоръ, меси, Те деуми, кантати и ораториитѣ — „Ной“, „Сватбата въ Кана“, „Раждането на Ева“, лирически сцени и нѣколко опери: „Савската царица“, „Тритъ Иерусалима“ и др. Теоретични съчинения: „Елементарни музикални етюди“ (1845), „Учение за акордитъ“, „Малкъ наржчикъ по хармония“, „Учебникъ по контрапунктъ и fuga“ (1845), „Контрапунктъ и fuga“, приложени въ единъ идеаленъ